

[Lizzie Lichtenberg]

Jeg vil gerne spørge hr. Taanquist, om han anfægter det kommunale selvstyre ved sit udsagn om, at kommunerne desværre bruger dette beløb som grænsen og som det beløb, der er gældende.

(Kort bemærkning).

Aase Olesen (RV):

Jeg kan næsten svare fru Lizzie Lichtenberg på hr. Taanquists vegne, for det er nemlig ikke noget nyt, der er sket i løbet af den tid, vi har haft dette lovforslag til behandling i socialudvalget. Hr. Taanquist var udmærket godt klar over det ved første behandling. Han fremhævede endda – jeg citerer fra sp. 5101 fra førstebehandlingen:

»Her har vi den virkelige årsag til, at socialreformen stort set er lykkedes. Man har lagt beslutningerne ud til de lokale myndigheder, man har decentraliseret den sociale lovgivning. Det var soleklart rigtigt at lade dem tage beslutningerne, som havde kendskab til de lokale forhold.«

I dag kommer hr. Taanquist og siger, at det, der er sket under udvalgsbehandlingen, er, at det har vist sig, at kommunerne har fortolket cirkulæret forskelligt. Jeg vil gerne spørge, om der ikke også er sket det under udvalgsarbejdet, at Sammenslutningen af sociale Udvalg, hvis formand er hr. Arbjerg Pedersen fra Århus, er kommet og har sagt, at det er nødvendigt, at vi får en lovgivning, og at vi får en lovgivning, der slår det kommunale skøn fast.

(Kort bemærkning).

Taanquist (S):

Det er jo netop det, jeg har fremført under hele udvalgsbehandlingen af dette lovforslag. Vi bør overlade det til det kommunale skøn. Der er ikke noget, der har afdækket, at det kommunale skøn ikke er rimeligt nok.

(Kort bemærkning).

Aase Olesen (RV):

Det er meget ejendommeligt, det, hr. Taanquist nu siger. I betænkningen står der, at man er bange for, at kommunerne vil administrere dette for stramt. Jeg vil gerne spørge, om ikke der findes adskillige socialdemokratiske socialudvalgsformænd over det

ganske land. Er det dem, man har mistillid til?

Agerschou (SF):

Som bekendt trak socialministeren lidt brat sit ændringsforslag tilbage i tirsdags. Så vidt man kan se af dagspressen, er der ikke ret mange, der rigtig fandt ud af, hvorfor socialministeren trak det tilbage, men forholdet var jo ganske enkelt, at der var et tydeligt og klart misforhold mellem det, der stod i det pågældende ændringsforslags tekst, og det, der stod i ændringsforslagets bemærkninger.

Nu er det lykkedes socialministeren at formulere et nyt ændringsforslag, og jeg må indrømme, at det her er lykkedes at formulere det noget mere kryptisk, således at det er meget, meget svært at hitte ud af, hvad det egentlig indeholder.

Jeg vil gerne ved denne lejlighed spørge ministeren: er ministeren nu helt overbevist om, at der ikke længere eksisterer en disharmoni mellem selve ændringsforslagets tekst og bemærkningerne til ændringsforslaget?

Hvis der ikke gør det, vil jeg gerne bede ministeren bekræfte, at der er sket en opstramning af ændringsforslaget i forhold til det, socialministeren trak tilbage i tirsdags. Hvis socialministeren siger ja hertil, vil jeg allerede på nuværende tidspunkt spørge fru Aase Olesen fra det radikale venstre, hvad det er, der er sket, siden det radikale venstre nu ændrer holdning.

Hvis vi går tilbage til det radikale venstres betækningsbidrag, fremgår det helt klart to steder, at det, det radikale venstre mener, er, at man skal tage udgangspunkt i levestandarden for unge, der modtager uddannelsesstøtte. Sådan som jeg læser det nye ændringsforslag, står der noget helt andet. Jeg vil gerne have at vide fra det radikale venstre, hvad det er, der er sket, siden man nu i løbet af et par dage har ændret holdning.

Men ellers er forholdet jo det, at det problem, vi behandler i dag, og som vi efterhånden har behandlet et stykke tid, stammer fra socialdemokratiet. Med en cirkulæreskrivelse på ca. 1½ side lykkedes det i efteråret socialdemokratiet via den forrige socialminister, Bent Rold Andersen, på imponerende kort tid at øge forvirringen i kommunerne. Hvis dette ændringsforslag vedtages, vil forvirrin-